

Zorgen voor getraumatiseerde kinderen: hoe doen gezinshuisouders dat?

Lisa Kerkhof, oktober 2016

Getraumatiseerde kinderen hebben naast behandeling, behoefte aan een veilige en stabiele omgeving en een trauma-sensitieve opvoeding (Van Grinsven & Holdorp, 2015). Ook als ze niet thuis wonen, maar bijvoorbeeld in een gezinshuis. Gezinshuisouders doen in de praktijk heel veel in de zorg voor getraumatiseerde kinderen. Zij geven aan dat het maatwerk is en dat het per kind kan verschillen wat werkt. Zo werkt het bij het ene kind goed om afstand te bewaren en los te laten, terwijl bij het andere kind juist nabijheid goed werkt. In deze factsheet beschrijven we aan de hand van interviews met 15 gezinshuisouders de werkzame elementen in de zorg voor getraumatiseerde kinderen volgens gezinshuisouders.

De gezinshuisouders zijn afkomstig uit heel Nederland en hebben verschillende typen gezinshuizen. Zo zijn er een aantal franchise gezinshuizen en werken een aantal gezinshuisouders in loondienst. Naast 'gewone' gezinshuizen, zijn er ook gezinshuisouders van een 'driehuis' en gezinshuisouders van een acute kortdurende opvang geïnterviewd. Het aantal jaar ervaring als gezinshuisouder varieert sterk. Veel van hen hebben ook ervaring als pleegouder. De achtergrond van de gezinshuisouders is erg verschillend: van tekstschrijver, reisleader, leraar en gezondheidswetenschapper tot intensieve ambulante gezinsbehandelaar.

De praktijkkennis van gezinshuisouders is een waardevolle aanvulling op het eerder verschenen kennisdocument [Trauma-georiënteerde hulp voor kinderen met complex trauma in gezinsvervangende woonsituaties: kennisdocument voor professionals in pleegzorg, gezinshuizen en residentiële woonvormen](#).

'Een gezinshuisouder moet een trukendoos hebben die geen bodem heeft'

Er is niet één methode of één manier die werkt bij ieder getraumatiseerd kind. Ieder kind is verschillend. Gezinshuisouders geven aan dat het belangrijk is goed te kijken naar wat het kind nodig heeft en vanuit de behoefte van het kind voor hem of haar te zorgen. Het is belangrijk daarbij het kind te volgen en niet te sturen vanuit je eigen behoeften. Als gezinshuisouder moet je snel kunnen schakelen, ruimdenkend en creatief zijn. Kortom, je moet een trukendoos hebben die geen bodem heeft. Hierbij geven gezinshuisouders aan dat zij vooral veel en lang moeten investeren en dat ze zich ervan bewust moeten zijn dat alles in kleine stapjes gaat.

Naast maatwerk, zijn er toch ook een aantal dingen die bij alle gezinshuisouders goed werken, zoals: rust, ritme, regelmaat, goed begrenzen, duidelijk zijn en samen leuke dingen doen zoals samen eten, op vakantie gaan en naar pretparken gaan. Daarnaast werkt het volgens hen ook om goed te kijken en te luisteren naar het kind, te doen wat je zegt, betrouwbaar te zijn, de krachten van het kind te benadrukken en er gewoon te zijn. Wat veel gezinshuisouders ook doen is benoemen en vertalen wat zij zien.

'Gewone leven'

Het belangrijkste doel dat gezinshuisouders hebben is het kind zo normaal mogelijk te laten leven. Veel gezinshuisouders noemen het ook wel 'stabiliseren'. Dit doen zij onder andere door het kind positieve ervaringen te laten meemaken. Hierdoor raakt het trauma meer op de achtergrond. Ook vindt een gezinshuisouder het helpend om kinderen uit te leggen wat 'normaal' is, omdat kinderen dat soms niet weten. Een gezinshuisouder geeft aan dat het ervaren van het gewone leven met veel bewustzijn ingezet moet worden. Zo maakt zij in plaats van structuur gebruik van een ademritme. Een ademritme past zich aan als je schrikt, dan gaat het gaat sneller. Maar wanneer iemand ontspannen is, blijft het ritme hetzelfde. Zo hoort een dag bij een getraumatiseerd kind volgens deze gezinshuisouder ook te verlopen. Als het ritme van de dag bijvoorbeeld ontbijt-koffie-lunch is, moet je eerder koffie zetten wanneer je denkt dat het kind het niet helemaal gaat redden. Wanneer het lekker loopt, kun je ook een half uur later koffie drinken.

‘1:5’

Iedere gezinshuisouder heeft zo zijn eigen manier om het zelfvertrouwen van een kind te vergroten. Gezinshuisouders vergroten het zelfvertrouwen van de kinderen door te zoeken naar talenten of krachten en die uit te vergroten. Daarbij vestigen zij vooral aandacht op dat wat goed gaat en moedigen ze het kind aan de volgende stap te zetten. Veel gezinshuisouders zorgen dan ook dat zij bewust veel complimentjes geven. Hierbij houden een aantal van hen de verhouding 1:5 aan, waarbij vijf complimenten staan tegenover één correctie. Een gezinshuisouder geeft aan dat het belangrijk is goed te luisteren naar het kind. Het kind zal namelijk aangeven wanneer je hem of haar te weinig gecompimenteerd hebt. Wanneer het kind bijvoorbeeld zegt ‘ik doe ook alles fout’ weet je dat je het kind te weinig complimenten hebt gegeven. Een ander voorbeeld van wat een gezinshuisouder doet om het zelfvertrouwen van een kind te vergroten, is de naam van het kind vergroten in plaats van verkleinen (Pieterman in plaats van Pietertje).

Ook muziek en sport dragen volgens gezinshuisouders bij aan het zelfvertrouwen van een kind. Wanneer een kind bijvoorbeeld iets kan wat zijn gezinshuisouder niet kan, kan dit zijn eigenwaarde vergroten. Vechtsporten kunnen daarnaast voor extra weerbaarheid zorgen. Het is een voordeel als muziek- of sportlessen individueel of in kleine groepjes plaatsvinden, waardoor er meer individuele begeleiding mogelijk is. Daarnaast zorgt een sport- of muzikles ook voor structuur in de week.

‘Walkietalkie’

Een relatie opbouwen is een lang proces waarbij het kind de gezinsouder eerst moeten leren vertrouwen. Sommige gezinsouders wachten tot het kind naar hen toekomt voor contact, anderen zoeken juist het contact wanneer zij merken dat het kind hier veel behoefte aan heeft. Een aantal gezinsouders zoekt ook contact door middel van humor of door het volgen van therapieën zoals speltherapie. Wanneer een kind dissocieert is het extra lastig om in contact te komen. Wat volgens gezinshuisouders kan helpen is om te praten met het kind (‘ben je er?’) of om het kind aan te raken. Ook het benoemen van de dissociatie (‘ik zie dat je weg bent’) helpt wel eens om het kind uit de dissociatie te krijgen.

Eén gezinshuis heeft een originele en effectieve manier gevonden om in contact te komen met een kind. Een jongetje had veel problemen met afstand, nabijheid en oogcontact. De gezinshuisouder nam het kind mee naar het bos om te wandelen met de hondjes. De jongen durfde niet bij de gezinsouder weg te gaan, omdat hij dat te spannend vond. De gezinsouder gaf het jongetje daarom een walkietalkie mee om zo beetje bij beetje afstand te creëren. Het jongetje kon de gezinsouder zien wanneer hij zicht omdraaide en was doormiddel van de walkietalkie altijd in contact. Uiteindelijk werd de afstand steeds verder uitgebreid en werd er een soort schatzoektocht van gemaakt. De gezinsouder had dan een cadeautje (drinkbeker of koek) verstopt in het bos en doormiddel van gps en walkietalkie ging de jongen de schat zoeken. Tijdens deze wandelingen in het bos konden de jongen en de gezinshuisouder met elkaar praten over hoe school was geweest, hoe het kon dat hij boos was geworden enz. Dit hielp om met de jongen in contact te komen. Wanneer dit soort vragen direct zouden zijn gesteld, zou de jongen dit niet aan kunnen. Deze wandelingen hebben er uiteindelijk voor gezorgd dat de jongen de gezinshuisouder leerde vertrouwen en een band met de gezinshuisouder opbouwde. Tevens heeft de jongen meer zelfvertrouwen gekregen doordat hij steeds zelfstandiger door het bos kon lopen.

Bij hetzelfde gezinshuis werkte het ook om in contact te komen met een kind door in de auto te zitten. In de auto hoeft je elkaar niet aan te kijken, de autobestuurder moet immers op de weg letten. Dat zorgt dat het contact minder beangstigend is voor het kind. Daarnaast heeft iedereen in de auto een eigen stoel, dit maakt dat het voorspelbaar is wat er in de auto gebeurt. Hierdoor voelt het voor een kind heel veilig. De gezinshuisouder gaf tijdens het interview aan dat de mooiste gesprekken plaats vinden in de auto.

Naast het contact met gezinshuisouders, moeten sommige kinderen volgens gezinshuisouders ook meer contact maken met hun eigen lichaam. Kinderen die preverbaal zijn getraumatiseerd hebben dingen opgeslagen in hun zintuigen en niet in beeld (je hebt daar taal voor nodig). Bij een jongen in een gezinshuis moest zijn tastzin hersteld worden. Hiervoor hebben de gezinshuisouders de jongen in

zijn zwembroek in een blauwe zandschelp vol met erwten, bonen en kastanjes gezet om huidcontact te maken. Zo leerde de jongen voelen waar hij ophoudt. Dit heeft de jongen erg geholpen. Een ander voorbeeld is dat een gezinshuisouder een plaatje van een lichaam op tafel legt en dan per emotie vraagt waar het kind die voelt in zijn lichaam ('als je boos bent, waar voel je dat dan?'). Ook sensomotorische spelletjes zoals voorwerpen voelen onder een dekentje of vragen stellen tijdens het eten ('wat eet je, wat voel je, hoe proeft het') dragen bij aan de ontwikkeling in zintuigensfeer.

'Teder gezinshuis moet eigenlijk een huisdier hebben'

Een ding dat opviel tijdens de interviews was dat (bijna) iedere gezinshuisouder wel één of meerdere huisdieren heeft. Een aantal gezinshuisouders gaven ook aan dat ieder gezinshuis eigenlijk een huisdier zou moeten hebben. Dieren helpen volgens hen om in contact te komen. Door samen een dier te verzorgen, ligt het contact op iets anders en niet op direct contact. Direct contact wordt door sommige kinderen namelijk als eng ervaren.

Een gezinshuisouder gaf aan dat een hond ook therapeutisch ingezet kan worden. Door het kind bijvoorbeeld de brokjes van de hond te laten afpakken, leert het kind stevig in de schoenen te staan en meer kracht te krijgen. Door dit met de hond toe te passen kunnen kinderen situaties op school en daarbuiten wellicht beter aan. Ook kan een hond troost bieden en het kind vermaken. Wanneer een kind zichzelf niet goed kan vermaken, kan het op sleeptouw genomen worden door de hond. Daarnaast kan een hond door niet te luisteren het kind leren dat hij of zij duidelijker moet zijn in zijn of haar instructies. Een kind leert zo dat het iets anders moet doen. Wanneer een kind juist te dwingend is, pikt de hond het niet. Een hond kan niet alleen het kind helpen, maar ook de gezinshuisouder. Een hond kan namelijk de stemming van een kind aanvoelen. Een hond kan bij binnenkomst van een kind aanvoelen wat er gebeurt en of het kind bijvoorbeeld overactief is of niet. De hond reageert op de stemming van het kind. Zonder met het kind in gesprek te gaan kan de gezinshuisouder via de hond weten hoe het kind zich voelt.

'De shit box'

Veel gezinshuisouders hebben te maken met kinderen die uit het niets boos kunnen worden. Een gezinshuisouder gaf aan dat je beter niet kunt praten tegen kinderen die in het boze brein zitten, omdat het dan niet binnen komt. Wat veel gezinshuisouders doen is wachten tot het kind rustig is en er daarna met het kind over praten. Tijdens het praten moet je oppassen dat je niet gaat invullen, maar goede vragen stellen ('Waarom liep je weg?' of 'Wat gebeurde er?').

Iedere gezinshuisouder heeft zijn eigen manier om een kind rustig te krijgen. Bij de ene helpt het om nabijheid te zoeken, bij de ander juist om te begrenzen ('Over tien minuten is je boosheid voorbij'). Daarnaast werkt het soms ook om het kind af te leiden of door in actie te komen door te gaan rennen, voetballen of tennissen. Gezinshuisouders geven kinderen soms ook alternatieven om hun boosheid te uiten, zoals het scheuren van kranten (in plaats van de bank) of schreeuwen en schelden op de eigen kamer. Een gezinshuisouder ging dan vervolgens wanneer het kind uitgeschreeuwd was, op gepaste afstand in de kamer bij de deur zitten zodat het veilig en niet bedreigend voor het kind was. Daarna ging de gezinshuisouder steeds dichterbij het kind zitten zonder vragen te stellen over de boosheid van het kind. Uiteindelijk wanneer het kind helemaal rustig was, ging hij vanuit zichzelf praten over de boosheid. Een andere creatieve manier van een gezinshuisouder om het kind zijn of haar boosheid te laten kwijt raken, is de 'shitbox'. Alle dingen waar het kind boos om wordt, kan hij of zij opschrijven en in dit doosje stoppen. Briefjes in het doosje stoppen helpt om de boosheid te laten verdwijnen.

Een gezinshuisouder heeft ondervonden dat een jongen rustig werd wanneer hij even in de auto werd gezet. Wanneer de jongen rustig was, kon de gezinshuisouder vervolgens met hem praten over zijn boosheid.

Een andere gezinshuisouder gebruikt weleens het talent van iemand uit de groep om een kind rustig te krijgen. Niet om het op te lossen, maar om er gewoon even te zijn voor het boze kind. Toen een meisje in het gezin helemaal over haar toeren was, heeft de gezinshuisouder een jongen die in het gezin bekend stond als trooster, om hulp gevraagd. De jongen ging vervolgens bij het meisje zitten

zonder te praten. Dit maakte het meisje rustig. De gezinshuisouder heeft dus de kracht van een gezinslid gebruikt om het meisje te kalmeren.

Ook een hangmat kan volgens een gezinshuisouder kinderen helpen om tot rust te komen wanneer zij onrustig zijn. Een hangmat voelt voor kinderen aan zoals ze in de baarmoeder hebben gezeten, het zorgt voor begrenzing en is een veilige plek. De hangmat is niet om te spelen, maar om (voor) te lezen of muziek te luisteren. Kinderen kunnen bijvoorbeeld tot rust komen in de hangmat als ze na een dag school overprikkeld zijn.

Een aantal gezinsouders heeft de cursus Life Space Crisis Intervention (LSCI) gevolgd om een kind in een crisissituatie te zien en ontmoeten zonder tegenagressie. Een kind in crisis wil jou laten doen wat hij of zij gewend is, dat is veilig en geeft regie. Bij de cursus hebben gezinshuisouders geleerd om er oprecht te zijn, zich bewust te zijn van wat er gebeurt en echt goed te luisteren. Welke behoefte heeft het kind op dit moment? Wat zit er achter die boosheid? Daarnaast is het belangrijk om het kind zoveel mogelijk ruimte te geven om zijn of haar boosheid te uiten en het kind te laten merken dat je hem of haar volledig gelooft. LSCI bestaat uit verschillende fasen. Na de boosheid is er een fase waarbij er een tijdslijn wordt gemaakt. De gezinshuisouder gaat dan samen met het kind alles opschrijven wat er is gebeurd tijdens de crisis (wie er waren, waar het was, hoe het kwam). Dit zorgt ervoor dat het kind inzicht krijgt in het ontstaan van de crisis en wat zijn of haar aandeel daar in was. Gezinshuisouders die deze cursus hebben gevolgd, raden iedereen aan deze cursus te volgen.

‘Levensboek’

Veel gezinshuisouders informeren het kind waarom hij of zij in het gezinshuis woont en proberen de geschiedenis van het kind helder te krijgen. Dit doen zij onder andere door een levensboek of levenslijn te maken. Eén gezinshuisouder gaat met een kind langs iedere plek waar de jongen heeft gewoond en langs alle scholen waar het kind op heeft gezeten. Op die plekken maken ze dan foto's en spreken ze af met de oude verzorgers en juffen van het kind. Op deze manier probeert de gezinshuisouder gezicht te geven aan het verleden van het kind. Een andere gezinshuisouder gaat ook met de kinderen langs de plekken waar zij zijn opgegroeid. In de eerste maand brengt hij het systeem van het kind in kaart, waar hij of zij tevreden over is en wat hij of zij graag anders zou willen doen. Ook vraagt hij welke plekken en uitstapjes het kind wel en niet leuk vindt. De gezinshuisouder gaat dan samen met het kind naar de plekken waar het kind nare herinneringen bij heeft. Op die plekken vertelt het kind dan wat er is gebeurd en vervolgens gaan ze op die plek iets leuks doen. Dit helpt volgens de gezinshuisouder om de plek wat minder naar te maken.

‘It takes a village to raise a child’

Veel gezinshuisouders hebben tijdens de interviews aangegeven dat het belangrijk is om een groot netwerk rondom het kind te hebben en goed samen te werken met dit netwerk. Een aantal gezinshuisouders zijn daar dan ook bewust mee bezig. Onder andere door het netwerk van het kind te betrekken bij allerlei zaken, bijvoorbeeld doormiddel van WhatsApp. Gezinshuisouders geven ook aan dat het belangrijk is positief te blijven over ouders om een loyaliteitsconflict te voorkomen. Daarbij is het belangrijk om de omgeving van het kind niet te veroordelen en te onthouden dat je moet doen wat het beste is voor het kind. Een gezinshuisouder gaf aan dat gezinshuisouders moeten proberen om naar de kracht van het gezin van herkomst te kijken. Dus om naast de kracht van het kind, ook uit te gaan van de kracht van de ouder. Een voorbeeld is dat één ouder iedere maand een bloemstuk voor het gezinshuis maakt. Dit zorgt ervoor dat de dochter trots is op haar moeder en ziet dat haar moeder positieve kanten heeft. Soms is er in het netwerk veel meer te vinden en te halen dan er van te voren wordt gedacht. Zo heeft een gezinshuisouder door het bewust betrekken van het netwerk ervoor gezorgd dat vier kinderen succesvol zijn teruggeplaatst.

Omdat het gezin van herkomst niet altijd betrouwbaar is, heeft een gezinshuisouder een gezin buiten het gezin voor het kind gezocht. Als het kind bijvoorbeeld jarig is en de eigen ouders niet langs komen, heeft het kind altijd iemand die op zijn of haar verjaardag komt. Het gezin buiten het gezin kan een beetje gezien worden als een soort peettante of peetoom. De ‘peetoom en peettante’ komen wel eens langs bij het kind om koffie te drinken of spelletjes te doen. Zij bewegen mee met het kind, dus

wanneer het kind toe is aan een dagje bank hangen doet het gezin dat. Op deze manier heeft het kind buiten het gezinshuis een lijntje om op terug te vallen, mocht het ooit fout gaan in het gezinshuis.

Dat gezinshuisouders bewust bezig zijn met het bouwen van een netwerk om het kind heen blijkt ook wel uit het feit dat een aantal plannen hebben te verhuizen. Zij willen dat de kinderen op een plek komen te wonen waar zij meer kans hebben om een groot netwerk op te bouwen. Kinderen worden daarmee beter klaargestoomd om later (zelfstandig) te functioneren in de maatschappij. Ook is er een gezinshuisouder die er bewust voor zorgt dat de kinderen in contact komen met de buurt. Door bijvoorbeeld oliebollen uit te delen met oud en nieuw en door de deur altijd open te laten zodat iedereen die dat wil naar binnen kan komen.

Naast het netwerk rondom het kind heeft een gezinshuisouder aangegeven dat het ook erg werkzaam is om zelf een groot netwerk te hebben. Deze gezinshuisouder heeft een kring van volwassenen die om het gezin heen staan. Deze kring bestaat zowel uit professionals als uit vrijwilligers die ieder een eigen bijdrage leveren aan de zorg voor de kinderen. Zo is er een vrijwilliger met een dansschool die een kind uit het gezin komt ophalen wanneer de danszaal helemaal leeg is, zodat het kind toch kan dansen. De kring werkt volgens 'het brandweermodel'. Aan het begin van de plaatsing schakelen ze als dat nodig is veel hulp in en daarna bouwen ze de ze hulp af. Zo kan het zijn dat het kind binnen één, twee of drie jaar gewone zorg krijgt. Hierdoor is deze vorm van zorg uiteindelijk veel goedkoper dan wanneer je niet meteen intensieve hulp zou inzetten. Wanneer een kind een terugval heeft, worden er meer mensen uit de kring ingeschakeld. Iedere week komt de kring bij elkaar om te bespreken hoe het met iedereen in de kring gaat en of iedereen het nog trekt. Daarnaast vangt de kring elkaar op wanneer iemand het even niet meer aan kan. Iemand uit de kring neemt het dan van je over zonder dat je hoeft uit te leggen waarom. Daarnaast is het in de kring belangrijk dat iedereen kritisch kan en durft te zijn. Zodat iedereen elkaar kan helpen en zodat de kring kan blijven leren.

Wat zouden de gezinshuisouders graag anders zien

Tijdens de interviews is er ook aan de gezinshuisouder gevraagd of er dingen zijn die de gezinshuisouders graag anders zouden willen zien. Zij noemden verschillende dingen.

Een gezinshuisouder zou graag willen dat er twee of drie gezinshuizen bij elkaar zouden staan met een satellietplek (tuinhuisje). Zodat het mogelijk is om een kind één op één zorg te geven wanneer dit nodig is. Wanneer een kind bijvoorbeeld niet in de buurt van messen mag komen, kan je het kind naar die satellietplek brengen. Daar kan het kind zijn tot hij of zij het weer aankan om in het gezinshuis te wonen. Met zo'n satellietplek kan je dus een moeilijker kind bij je in het gezin houden en hoeft het niet (weer) overgeplaatst te worden. De satellietplek moet een mooie plek zijn, geen strafplek, maar een plek waar het kind mag logeren. Als de satellietplek leeg staat zou iemand die het nodig heeft (bijvoorbeeld een vrouw en kind die zijn gevlucht) er in kunnen logeren. Zo is de plek multi-inzetbaar. Dat deze vorm van een tweede huis kan werken heeft een gezinshuisouder ervaren. Zij heeft door een stichting op te richten en leningen aan te vragen bij fondsen een tweede huis er bij kunnen kopen. Het tweede huis gebruikt zij wanneer een kind het nodig heeft om even één op één te zijn. Bijvoorbeeld een meisje dat uit een gesloten groep kwam en het niet aankan om met anderen te wonen omdat zij iedereen beet en schopte. Het meisje woonde vervolgens lange tijd in dat tweede huis één op één. Inmiddels woont zij in het gewone huis met andere kinderen en gaat het goed met haar. Dit is een uitkomst die niemand van te voren had verwacht. Wanneer het meisje een terugval heeft, kan ze weer even naar het tweede huis tot zij het weer aankan om met z'n allen te zijn. Een tweede huis of een satellietplek maakt het mogelijk om één op één zorg te geven en erg getraumatiseerde kinderen te helpen.

Iets anders dat gezinshuisouders aangeven is dat zij voorafgaand aan de plaatsing te weinig of incorrecte informatie meekrijgen. De problematiek van de kinderen wordt vaak onderschat. Velen van hen gaan dan ook zelf langs eerdere opvoeders om informatie te krijgen over het kind. Ook vinden gezinshuisouders dat de matching beter kan. Zo vindt een gezinshuisouder dat je geen kinderen van dezelfde leeftijd in een gezinshuis moet laten wonen. Bij 'gewone' gezinnen is dit ook niet het geval.

Gezinshuisouders geven ook aan dat er veel veranderd kan worden aan de manier van werken in de jeugdzorg. Er wordt te veel gekeken naar veiligheid, protocollen, regels en organisatie. Er moet meer tijd naar de kinderen gaan. Een aantal gezinshuisouders vindt dan ook dat er vernieuwender, 'out

of the box', moet worden gedacht en dat de zorg flexibeler moet worden. Ook moet er meer budget komen en meer begrip en aandacht voor het werken met getraumatiseerde kinderen. Dit wordt volgens hen vaak nog onderschat. Een gezinshuisouder wil graag meer duidelijkheid over welke kosten horen bij gezinshuisouders en welke bij de zorgaanbieder. Nu is dit nog een heel grijs gebied. Ook duurt het soms lang voordat kinderen therapieën krijgen. Kinderen staan volgens hen te lang op de wachtlijsten.

Daarnaast geven een aantal gezinshuisouders aan dat zij het speciaal onderwijs graag anders zouden zien. Zo staan niet alle leraren stevig op de grond en stralen niet allemaal onvoorwaardelijke liefde uit. Ook zijn scholen bang dat zij een kind krijgen wat niet bij hen past en hen te veel sores geeft. Een andere gezinshuisouder geeft aan dat cluster vier scholen eigenlijk te heftig zijn voor getraumatiseerde kinderen. Wat zou werken is als de kinderen meer één op één onderwijs zouden kunnen krijgen, bijvoorbeeld op een boerderij. Wanneer het kind het even niet meer trekt, kan hij of zij zich terug trekken op de boerderij. Daarnaast zou een gezinshuisouder graag willen dat er een scheiding is tussen school en thuis. Deze gezinshuisouder heeft dan ook behoefte aan huiswerkbegeleiding, zodat zij dit niet zelf hoeft op te pakken en geen dubbele rol heeft.

Wat een gezinshuisouder ook graag anders zou zien is de manier waarop geëvalueerd wordt hoe het met het kind gaat. Nu zit iedereen rondom de tafel. Dit brengt volgens de gezinshuisouder spanning voor het kind met zich mee. De gezinshuisouder zou graag zien dat het leuker wordt gemaakt voor het kind, bijvoorbeeld door met z'n allen een dagje uit te gaan. Tijdens dat dagje uit kan dan gevraagd worden hoe het is gegaan het afgelopen jaar. Dit maakt het een stuk leuker voor het kind. Een andere gezinshuisouder geeft aan dat niet het kind allemaal doelen moet krijgen waar hij of zij aan moet werken maar juist de gezinshuisouders. Het gewone leven (omgeving) heeft het kind beschadigd, die moet het ook oplossen. Dan moet het kind niet allemaal doelen krijgen.

Een punt wat veel gezinshuisouders anders zouden willen zien is dat de zorg in een gezinshuis niet stopt wanneer kinderen achttien jaar worden. Gezinshuisouders vinden dit veel te jong en onnatuurlijk. Iedereen pleit dan ook voor een leeftijdsverplaatsing. Ook is het voor het kind vaak onduidelijk waar het naar toe moet (na zijn of haar achttiende). Een gezinshuisouder zou het fijn vinden als er een soort traject kan worden vastgelegd waar het kind naar toe gaat. Dit kan dan met het kind besproken worden om hem of haar hier op voor te bereiden. Daarnaast geeft een gezinshuisouder aan dat er nog te veel overplaatsingen zijn. Dit is schadelijk voor kinderen. Een kind moet geplaatst worden op een plek die bij hem of haar past. Vervolgens moet er ondersteuning voor het gezinshuis zijn om het kind in huis te houden in plaats van het kind weer over te plaatsen bij problemen. Een schoonmaakhulp kan bijvoorbeeld al zorgen voor ontlasting van het gezin, zodat het kind niet weg hoeft. Er moeten niet alleen minder overplaatsingen zijn, een gezinshuisouder pleit ook voor meer stabiliteit onder medewerkers.